

HỒI 521

Thống Nhất Thảo Nguyên

Hai gã chui tọt vào thùng xe, chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Khả Đạt Chí cười nói: "Tại hạ phải đành dùng thủ đoạn này, bởi vì ở đây tai mắt quá nhiều, thám tử kẻ địch chen lẫn trong người đi đường giám sát chúng ta, thần tiên cũng không phân biệt được. Tại hạ dùng mọi biện pháp để thoát khỏi kẻ bám đuôi, khi thấy thật an toàn mới đến gặp Đỗ đại ca."

Hai gã thâm kêu quái lạ, cũng có thể nói là việc tốt khó thành, cứ mỗi lần muốn đi gặp Việt Khắc Phùng lại xảy ra chuyện này chuyện nọ, đến nỗi chỉ muốn chào hỏi cũng không được.

Xe ngựa rẽ vào một đường nhánh.

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Lão huynh hành sự, ta đương nhiên yên tâm. Huynh có nói cho Đỗ Bá Vương biết tại sao ta muốn gặp y không? Y phản ứng thế nào?"

Khả Đạt Chí cười khổ nói: "Lúc đầu y mắng ta một trận như tát nước vào mặt, lời lẽ thật không thể chịu nổi, bảo rằng ta đã lừa tin lời nói dối của hai người hòng ly gián huynh đệ kết bái bọn y. May mà sau một hồi suy nghĩ lại, lắm bầm bảo hai người cũng không phải là hạng tiểu nhân bỉ ổi. Y bảo: 'Con bà nó gấu chó! Dám bằng vào sức của ba người mà đấu với mấy vạn Kim Lang quân của Hiệt Lợi, chắc không đến nỗi dễ tiện như vậy. Loại tiểu tử như Khấu Trọng ta gặp nhiều rồi, thích nhất là quậy cho đất bằng dậy sóng, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Người tìm hấn đến đây, để ta mặt đối mặt mắng cho hấn một trận.'"

Khấu Trọng chung hứng nói: "Như vậy cũng tốt! Con bà nó chứ!"

Lúc Khả Đạt Chí thuật lại những gì Đỗ Hưng nói, Từ Tử Lăng có thể dễ dàng hình dung ra ngữ khí và thần thái lúc đó của họ Đỗ. Lối kể chuyện của Khả Đạt Chí này quả thật vô cùng sinh động.

Xe ngựa tiến vào một khu trạch viện, rồi không hề dừng lại, theo cửa sau đi ra.

Khả Đạt Chí cười nói: “Y chịu gặp các người, ta thấy y cũng coi trọng lời của các người. Đồ đại ca tuy nóng nảy, ngang tàng bá đạo, nhưng lại rất tôn trọng hảo hán tử có đảm sắc, con người lại có tình có nghĩa, chỉ là các người chưa phát hiện ra mặt đỏ của y mà thôi!”

Khấu Trọng thâm nhủ, tình nghĩa của Đồ Hưng chỉ dành cho phía Hiệt Lợi, bởi vậy suýt nữa đã hại chết bọn gã, rồi hỏi: “Có điều tra được tung tích của Mỹ Diễm không?”

Khả Đạt Chí đáp: “Ta nhờ Đồ đại ca làm việc này. Ở Long Tuyền y cũng có thể lực, chắc chắn có thể dễ dàng tìm ra.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Khả huynh có giao tình gì với Hồ Diễm Kim không?”

Khả Đạt Chí hai mắt lộ hàn quang, hừ lạnh nói: “Ta chưa từng gặp y, chỉ biết y ngày càng ngông cuồng, e rằng đã chán sống.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Đồ Hưng chẳng phải rất thân thiết với y sao? Y có nói qua, để tra xét xem ai đã cướp tám vạn tấm da dê của bọn ta, y từng mời Hồ Diễm Kim làm trung gian nữa mà.”

Đồ Hưng mang dòng máu của cả người Đột Quyết lẫn Khiết Đan nên hai bên cùng xem y là người cùng tộc.

Khả Đạt Chí cười gằn: “Ai lại có thể thân thiết với một tên mã tặc tiếng xấu đồn xa như Hồ Diễm Kim chứ? Chẳng qua là vì mối quan hệ lợi hại, hy vọng y đừng cướp hàng của mình hoặc động đến người mình bảo hộ. Sai lầm lớn nhất của Hồ Diễm Kim là kết minh với A Bảo Giáp. Trên thảo nguyên này, kẻ nào tăng thế lực quá nhanh đều phải gánh chịu những hậu quả kèm theo. Bái Tử Đình chính là tấm gương nhãn tiền đó.”

Xe ngựa tăng tốc, quẹo trái rẽ phải, nhưng hai gã vẫn biết đang đi về phía tây bắc.

Khấu Trọng mỉm cười: “Vậy y kết minh với Thâm Mạt Hoàn, có phải là một sai lầm khác hay không?”

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: “Tin tức từ đâu mà có?”

Khấu Trọng bình thần nói: “Côn Trục Hoang, chiến hữu trước đây của Hồ Diễm Kim.”

Khả Đạt Chí như hiểu ra điều gì đó, chép miệng: “A Bảo Giáp quả nhiên là người thông minh, biết lúc nào nên hô phong hoán vũ lúc nào phải an phận thủ thường. Muốn tồn tại trên thảo nguyên biến đổi vô thường này, nhất định bằng mọi cách phải tìm cơ hội, mau chóng thích ứng trước khi bị đào thải.Ồ! Lại mưa rồi!”

Mưa đột nhiên đổ xuống, rơi lộp bộp trên mái xe, so với trận mưa sáng nay hai gã gặp phải thì còn ghê gớm hơn, hốt nhiên chiếc xe như đi vào thế giới nước vậy.

Từ Tử Lăng chợt có cảm giác hết sức đặc biệt. Ai mà ngờ được có ngày gã lại cùng ngồi một xe với kinh địch, thậm chí còn kề vai tác chiến. Vì dã tâm của Hiệt Lợi và tính tình ưa xâm lược của dân tộc du mục Đột Quyết, bọn gã và Khả Đạt Chí đã được định sẵn là địch nhân, rồi sẽ có một ngày phải quyết chiến sinh tử. Nhưng giờ song phương lại hết sức tôn trọng lẫn nhau, cố gắng không đối gạt nhau để biểu thị tín nhiệm với đối phương, không sợ đối phương lợi dụng điều đó sau này đối phó với mình. Ôi! Đây phải chăng là tạo hóa trêu ngươi, là bản chất tàn khốc vô tình của chiến tranh, khiến cho bằng hữu phải dụng đao tương kiến?

Khấu Trọng lẩm bẩm nói: "Sáng sớm nay ta đã ngẩng đầu quan sát thiên tượng mà không nhận ra là sẽ có mưa lớn, giờ đêm ra mất hết tự tin, từ sau chẳng thèm coi nữa. Nhớ lại thì ra trên trời lúc đó chắc là miền như vân. Con bà nó! Thật cả hai tên luôn, được chứ?"

Ánh mắt Khả Đạt Chí rực lên, sắc bén như đao, khoe miệng thấp thoáng ẩn hiện nét vui vẻ rồi từ từ biến thành một nụ cười rạng rỡ, lộ hàm răng trắng bóng đều đặn nói: "Quyết định vậy đi!"

Khấu Trọng ngẩn người nhìn y hồi lâu, rồi nói với Từ Tử Lăng: "Ta phát giác ra mình gặp phải cùng một kinh địch, vô luận trên chiến trường hay tình trường."

Từ Tử Lăng cũng không thể không thừa nhận Khả Đạt Chí là một người rất có tính cách và mị lực, đương nhiên hiểu ý Khấu Trọng nói gì.

Khả Đạt Chí hậm hực nói: "Kinh địch của chúng ta là Liệt Hà, thu thập hãn xong rồi mới đến lượt ta và huynh."

Khấu Trọng khẽ liếc Từ Tử Lăng một cái, rồi ghé lại gần Khả Đạt Chí hạ giọng nói: "Chúng ta dùng bạo lực đối phó với tình địch chung, có phải là ỷ chúng hiệp cô, không giữ phong độ lắm không?"

Khả Đạt Chí phì cười nói: "Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến người Đột Quyết chúng ta thắng được người Hán các huynh. Tất cả mọi thứ của chúng ta đều đến từ thảo nguyên. Ở thảo nguyên chỉ có một chân lý mà thôi, có thể dùng bốn chữ 'mạnh được yếu thua' là đủ giải thích tường tận. Chúng ta lúc hợp tác thì chặt chẽ hơn người Hán hợp tác, lúc vô tình cũng vô tình gấp bội, chỉ có kẻ mạnh mới tồn tại, kẻ yếu sẽ bị đào thải hoặc trở thành nô bộc."

Khấu Trọng không khỏi nhớ đến cảnh tượng tàn nhẫn khi bầu sỏi xông vào đàn tuần lộc, thở dài nói: “Nếu người Đột Quyết luôn thắng được người Hán, vậy tại sao từ thời Hung Nô cường đại đến người Đột Quyết các vị hôm nay, chưa dân tộc nào sống trên đại thảo nguyên có khả năng khiến chúng ta phải thần phục vậy?”

Khả Đạt Chí ung dung đáp: “Hỏi hay lắm! Chúng ta cũng không ngừng tự hỏi bản thân mình câu hỏi tương tự như vậy. Đáp án thì cũng khá nhiều. Có người cho rằng vì Trung Nguyên đất rộng người đông, địa thế phức tạp, lại có Trường Giang, Hoàng Hà hiểm trở, nên dễ thủ khó công. Có người cho rằng tại văn hóa của người Hán nguồn cội thâm sâu, có sức ngưng tụ mạnh mẽ. Còn ta thì thấy những nhận định ấy hoàn toàn không nói lên nguyên nhân then chốt.”

Từ Tử Lăng buột miệng hỏi: “Vậy vấn đề chân chính nằm ở đâu?”

Khả Đạt Chí hai mắt sáng rực tinh quang, chậm chậm nói từng chữ một: “Vấn đề chân chính ở chỗ vẫn chưa có một dân tộc Tái ngoại nào thống nhất được cả đại thảo nguyên, liên kết được mọi bộ tộc lại. Khi tình thế đó xuất hiện, chúng ta sẽ không còn phải lo lắng sau lưng nữa, quân du mục sẽ ồ ạt kéo vào Trung Nguyên như sóng dữ. Có điều mộng tưởng này của chúng ta chỉ có thể thành hiện thực trong một tình huống nhất định, bằng không e rằng cũng chưa biết được hươu chết về tay ai.”

Khấu Trọng chau mày: “Tình huống gì?”

Khả Đạt Chí mỉm cười: “Chính là đối thủ của chúng ta không phải hạng thiên tài quân sự như Thiệu soái. Trận chiến Bôn Lang Nguyên đã khiến Thiệu soái thành người chúng ta tôn kính nhất, nếu không, ta cũng không ngồi đây mà xưng huynh gọi đệ với huynh đâu. Ở Đột Quyết này, chỉ có kẻ mạnh chân chính mới được tôn trọng mà thôi.”

Khấu Trọng cười khổ: “Huynh cũng thẳng thắn lắm, có phải điều này ám chỉ quý Đại hãn quyết sẽ không để bọn ta sống mà trở về Trung Nguyên chẳng? Ta nên vui mừng hay nên lo lắng đây?”

Xe ngựa tiến vào một trang viên rồi ngừng lại.

Có tiếng bước chân vang lên, hai đại hán cầm dù tiến đến mở cửa xe. Khả Đạt Chí quát bằng tiếng Đột Quyết: “Các người lui ra, chúng ta còn có chuyện cần nói.”

Hai đại hán y lời lùi ra xa, người mã phu cũng rời xe.

Trong khoang xe yên tĩnh lạ thường. Ba người nhìn nhau. Không khí có phần nặng nề.

Khả Đạt Chí nhìn Từ Tử Lăng, sau đó quay sang Khấu Trọng, nói: "Tại lúc này, ta thật sự là bằng hữu của các ngươi, cho nên lời nào đều là sự thật. Sau khi Tất Huyền đích thân ra tay không thành công, Đại hãn đã thay đổi suy nghĩ, cho nên mới giảng hòa với Đột Lợi, để cho các người trở về Trung Nguyên cùng Lý Thế Dân giành thiên hạ. Chúng ta sẽ nhân cơ hội này thống nhất thảo nguyên đại mạc, sau đó đợi thời cơ tốt nhất."

Từ Tử Lăng nói: "Tại sao chúng ta không thể sống hòa bình cùng nhau?"

Khả Đạt Chí cười lạnh: "Các người có thể sao? Thù hận không phải được tạo nên trong một ngày. Bắt đầu từ Tần Thủy Hoàng Doanh Chính của các người, mỗi khi quốc thế cường thịnh đều áp bức các tộc đại thảo nguyên, thuận ngã giả hung, nghịch ngã giả vong. Dương Quảng là ví dụ rõ ràng nhất. Chân lý kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu của đại thảo nguyên ở khắp tứ hải đều đúng. Chỉ có kẻ mạnh xung hùng. Bởi vậy, đối phó với loại tiểu nhân gian nịnh như Liệt Hà cần gì phải cùng hãn nói chuyện nhân nghĩa đạo đức. Hãn có đến để cùng chúng ta nói chuyện hòa bình đạo lý đâu. Thiếu soái vạn lần không thể có lòng nhân của đàn bà, nếu không nhất định sẽ thất bại dưới tay họ Lý. Lý Thế Dân cũng như chúng ta, đối với bằng hữu tuy có nghĩa khí, nhưng đối với kẻ địch thì tuyệt đối vô tình."

Khấu Trọng nói: "Không phải ta nhượng bộ Liệt Hà, chỉ là nghĩ sao không biến tình trường thành chiến trường, quyết chiến công bằng một phen. Giờ ta bắt đầu thấy thích huynh rồi đó. Cho dù tối hậu có vì huynh mà trắng tay thì sau này ta cũng có thể hoàn toàn yên tâm mà ngủ thẳng một giấc."

Khả Đạt Chí cười khở nói: "Có một số chuyện ta thật không muốn nói ra, vì chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ khiến người ta phải rỉ máu trong tim rồi. Sáng sớm nay, lúc tiễn Liệt Hà ra khỏi cửa cung, đầu mày khóe mắt Tú Phương đều hàm ẩn vẻ phong tình, khiến ta nảy sinh cảm giác nguy cơ rất lớn, nếu không, đầu cần đến tìm huynh thương lượng cách ứng phó làm gì. Liệt Hà chắc chắn không phải thiện nam tín nữ gì, lúc đối phó huynh sẽ càng không nói đến chuyện phong độ gì hết. Thiếu soái mau hạ quyết tâm, nếu không chuyện hợp tác của chúng ta coi như hủy bỏ."

Khấu Trọng đưa tay vỗ nhẹ lên vai y, cười hì hì: "Làm gì có chuyện hủy bỏ chứ. Tất cả đều đã là người lớn, từng trải qua đủ chuyện bể dâu rồi mà! Chúng ta sẽ từ từ lột mặt nạ của tên tiểu tử xấu xa Liệt Hà này ra, trước tiên bắt đầu từ lão Hứa. Hà! Đến lúc phải nghe Đỗ Bá Vương mạt sát rồi!"

Mưa vẫn trút xuống không dừng, khiến người bên ngoài có cảm giác ghen tỵ với cảnh thoải mái dễ chịu trong nhà.

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn tròn lớn trong góc sảnh, người hầu dâng trà thơm lên rồi lui ra ngoài cả.

Đôi mắt to như chiếc chuông đồng của Đỗ Hưng nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mấy lượt rồi trầm giọng nói: "Nghe nói các ngươi nghi ngờ huynh đệ Hứa Khai Sơn của ta là người của Đại Minh Tôn giáo, cũng là người đứng sau lưng điều khiển thổ phỉ phải không? Tốt nhất các người hãy đưa ra bằng chứng rõ ràng, nếu không đừng trách Đỗ Hưng này không khách sáo."

Khấu Trọng mỉm cười: "Nếu bọn ta có bằng chứng rõ ràng thì đã kiếm Hứa Khai Sơn đổi chất, cắt phứt cặp trứng của hắn đi rồi, cần gì khổ công lén lút gặp huynh nói chuyện."

Đỗ Hưng mặt biến sắc, đang định nổi nóng.

Từ Tử Lăng bình tĩnh nói: "Nếu chúng ta có thể chân thành trao đổi những điều mình biết, nói không chừng sẽ thật sự có được chứng cứ."

Khả Đạt Chí lên tiếng dàn hòa: "Họ chịu tìm Đỗ đại ca thương lượng, rõ ràng họ tin tưởng và tôn trọng đại ca."

Sắc mặt Đỗ Hưng hơi dần ra, nhưng giọng nói vẫn lạnh như băng: "Có điều gì mà ta không biết chứ?"

Tiếng mưa rả rích gõ lên nóc nhà, mái hiên và cửa sổ, tạo nên một thứ âm thanh biến ảo, có thứ tự, lớp lang phong phú.

Khấu Trọng bình thản nói: "Huynh có biết Chu Lão Phương, một trong Ngũ Loại Ma của Đại Minh Tôn giáo, đã giở trò thay mặt đổi đào, cải trang thành huynh đệ sinh đôi của y là Chu Lão Thán, dẫn dụ Sư tiên tử của bọn ta đến Long Tuyền để hòng gia hại không?"

Đỗ Hưng mặt không biến sắc, thản nhiên: "Việc đó có liên quan gì đến huynh đệ kết bái Hứa Khai Sơn của ta?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Trí nhớ của Bá vương lão huynh tệ thật, hay là cố ý quên vậy? Huynh không nhớ chính y đã đưa hai cái xác giả của vợ chồng Chu Lão Thán về Sơn Hải quan ư?"

Đỗ Hưng phẩy tay: "Trí nhớ của ta chẳng hề suy giảm, nhọc lòng Thiếu soái quan tâm. Ta không quên, nhưng chẳng thấy có vấn đề gì. Người nói có vấn đề là thế nào?"

Khả Đạt Chí đến bây giờ mới yên tâm, bởi vì gã biết Đỗ Hưng có thành ý muốn nghe cho rõ ràng minh bạch, bất chấp từ đầu đến giờ toàn nói giọng thô lỗ cục cằn. Bản thân họ

Đỗ đã tin đến tám, chín thành vì biết rõ hai người rất lợi hại, đã từng được lĩnh giáo qua ở Trường An.

Khấu Trọng nhàn nhã ngả người vào lưng ghế, nhẹ nhàng điềm đạm trả lời: “Lúc đó y đảm nhiệm hai việc, một là đem về hai cái xác giả của vợ chồng Chu Lão Thán, một nữa là xác của thủ hạ Mã Cát. Ba cái xác này nói lên hai sự việc khác nhau, nhưng do chỉ thị của Đỗ Bá Vương nên đã được bỏ qua, tiểu đệ nói có sai không?”

Hai mắt Đỗ Hưng rực lên như điện, hiển thị nội công cao thâm khó lường, nhếch mép khẽ cười, bình thản nói: “Ta bắt đầu hiểu ra tại sao Từ huynh lúc này lại nói câu chân thành trao đổi rồi! Được! Chuyện thủ hạ Mã Cát chính xác là do Đỗ Hưng này bố trí, mong sẽ dẫn hai vị đến Yến Nguyên Tập tìm Mã Cát, đúng là không có hảo ý.”

Khả Đạt Chí vỗ bàn nói: “Dám làm dám nhận, Đỗ đại ca quả nhiên rất tuyệt.”

Khấu Trọng cũng vỗ tay nói: “Sự việc càng lúc càng thú vị! Huynh có biết rằng, nếu không phải bị thổ phỉ dẫn dụ chạy về hướng Yến Nguyên Tập thì bọn ta đã không sa bẫy ở Yến Nguyên Tập không? Đây chẳng phải là một điểm, con bà nó, vừa khéo nữa ư!”

Đỗ Hưng khanh khách cười nói: “Đỗ Hưng ta đã làm, sợ gì không dám nhận. Con bà nó gấu chó, ba tên gốc tử các người truy theo bọn thổ phỉ giả do ta và Khai Sơn cài trang đó. Vừa khéo cái gì chứ, căn bản là sự an bài cố ý.”

Khấu Trọng vỗ bàn khen ngợi, bật cười nói: “Một lần nữa lại bị các người, con bà nó, chơi khăm.”

Từ Tử Lăng thoi không chú ý lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài nữa, nhẹ nhàng điềm đạm nói: “Điều quan trọng nhất là vợ chồng Chu Lão Thán là người của Triệu Đức Ngôn. Chỉ có vợ chồng Chu Lão Thán mới biết thủ pháp và ám ký liên lạc khẩn cấp với Sư Phi Huyền. Xin hỏi Đỗ Bá Vương, huynh đệ kết bái của người có cơ hội trực tiếp hoặc gián tiếp thu được bí mật này không?”

Đỗ Hưng cuối cùng cũng phải biến sắc, trầm giọng nói: “Chu Lão Phương đã là thân huynh đệ của Chu Lão Thán thì rất có khả năng vì Chu Lão Thán mà làm việc.”

Thần sắc của y rõ ràng xác nhận rằng Hứa Khai Sơn có biết bí mật đó.

Khấu Trọng cười nói: “Đem qua Chu Lão Thán vừa giết chết thân đệ của y. Huynh nói quan hệ của huynh đệ bọn chúng như thế nào?”

Đỗ Hưng lắc đầu: "Điều này không thể lấy lý mà nói được. Quan hệ giữa người với người vô cùng phức tạp. Mấy ngày trước ta còn vất óc tìm cách trừ khử hai vị, thế mà bây giờ lại nói chuyện như huynh đệ chân tình. Nói không chừng vài ngày nữa tất cả lại hoa đào múa phủ, bất chấp tính mạng thì sao? Theo ta thấy, rất có khả năng huynh đệ Chu Lão Thán thông đồng với nhau."

Khả Đạt Chí lên tiếng: "Về mặt này ta hiểu rõ hơn Đỗ đại ca. Hơn hai mươi năm trước huynh đệ Chu Lão Thán và Chu Lão Phương vì tranh nhau Kim Hoàn Chân mà trở thành như nước với lửa. Chu Lão Phương đã từng phục kích Chu Lão Thán, đánh y trọng thương, nếu chẳng phải nhờ có Ngôn Soái viện thủ thì y đã mất mạng."

Đỗ Hưng trầm giọng nói: "Đạt Chí cứ nói thẳng cho ta biết, có phải cả ngươi cũng đã nghi ngờ huynh đệ kết bái Hứa Khai Sơn của ta không?"

Khả Đạt Chí gượng cười nói: "Đệ chỉ theo việc luận việc thôi!"

Đỗ Hưng gằn giọng: "Trả lời sáng khoái dứt khoát cho ta, ngươi trở thành mụ bà nương uốn uốn ẹo ẹo từ lúc nào vậy?"

Ánh tinh quang trong mắt Khả Đạt Chí đại thịnh, y nhìn thẳng vào mắt Đỗ Hưng, cả quyết: "Đúng vậy! Đệ nghi ngờ huynh đệ Hứa Khai Sơn của đại ca, bởi vì đệ khẳng định Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không phải là hạng ti bỉ vu khống cho người khác. Đại ca hiểu Hứa Khai Sơn hơn chúng tôi, phán đoán cuối cùng đương nhiên do đại ca đưa ra."

Đỗ Hưng tức đến nghẹn lời, chứng tỏ nội tâm bị kích động ghê gớm, một lúc sau mới bình tĩnh lại, quay sang Khấu Trọng hỏi: "Sao các người biết vợ chồng Chu Lão Thán hợp tác với chúng ta?"

Khấu Trọng nói: "Chúng tôi chỉ tình cờ biết được tin này. Có câu trăm kín cũng có một hở, Chu Lão Thán muốn lừa chúng tôi làm việc ngu ngốc, do vậy ngược lại đã để lộ sơ hở."

Đỗ Hưng lắc đầu: "Khai Sơn không phải loại người như vậy. À! Ta cần điều tra thêm."

Từ Tử Lăng hỏi: "Rốt cuộc là ai đã cướp tám vạn mảnh da dê? Bây giờ Đỗ Bá Vương chắc không còn cần giữ bí mật cho Hồ Diên Kim nữa chứ?"

Hai gã nhìn chằm chằm vào Đỗ Hưng, xem y trả lời thế nào. Trong lòng cả hai đều hơi khẩn trương, nếu Đỗ Hưng thần nhiên nhận rằng do chính y làm, như vậy họ đành phải trở mặt động thủ, thay đại tiểu thư đòi lại món nợ máu của các huynh đệ. Trong tình thế hiện

tại, đây là diễn tiến xấu nhất, bởi vì Khả Đạt Chí tuyệt không để cho họ đả thương Đỗ Hưng. Mà sự tình rất có thể sẽ phát triển theo hướng này.

Đỗ Hưng mỉm cười: "Phải chăng các người đang nghi ngờ ta?"

Khả Đạt Chí nói: "Ta có thể đảm bảo là không phải Đỗ đại ca làm, nếu không ta đã chẳng an bài cuộc gặp mặt hôm nay."

Khấu Trọng nói: "Rốt cuộc là ai làm? Nếu không phải vì số da dê này, ta và Lăng thiếu gia hôm nay tuyệt không ngồi ở đây."

Đỗ Hưng nói: "Thoạt nhìn thì tựa như do bọn ta bố trí vụ này. Nhưng sự thực là khi Đại tiểu thư bị thương trở về Sơn Hải quan ta mới biết chuyện này và nhân tiện lợi dụng. Nếu là Đỗ Hưng này làm, ta sợ gì mà không dám nhận?"

Khấu Trọng vẫn chỉ một câu: "Là ai đã làm?"

Đỗ Hưng nhìn Khả Đạt Chí, họ Khả gật đầu nói: "So với vấn đề Hứa Khai Sơn, đây chỉ là chuyện nhỏ. Đỗ đại ca và Hứa Khai Sơn có quan hệ sâu sắc, không tiện tự điều tra, Thiếu soái và Tử Lăng huynh là lựa chọn lý tưởng nhất. Đương nhiên nhất thiết sẽ do Đỗ đại ca quyết định tối hậu."

Đỗ Hưng khẽ gật đầu, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Được! Nói ra cũng chẳng sao, cướp da dê là một kẻ không biết mối quan hệ giữa các người với Đại tiểu thư, khi biết đã gây họa thì da dê đã lọt vào tay Mã Cát, y không thể kiểm soát được sự việc nữa, cho nên để mặc bọn ta thao túng."

Rồi cười ha hả nói: "Là tên tiểu tử Hàn Triều An, không ngờ chứ?"

Hai gã thất thanh kêu lên: "Cái gì?"

- o O o -